Levensschets van René Vandevoir

(N.B. Vandevoir uitgesproken als Vandevoor, als de ‘oi’ in de Noord-Brabantse plaatsen Oirschot, Oisterwijk, Goirle.)

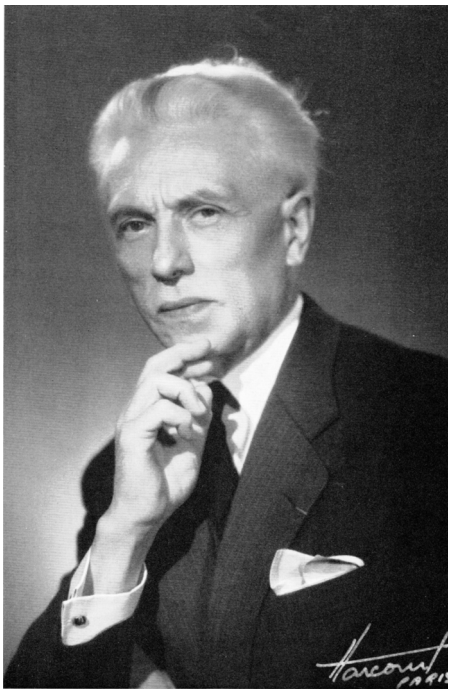

René Vandevoir (1892-1966)

René Vandevoir werd geboren te Condé op 28 mei 1892. Zijn rechtenstudies voltooide hij aan de Universiteit van Parijs. Als licentiaat in de rechten liet hij zich in 1913 inschrijven bij de Balie van Douai. Nadat hij zijn doctoraat in de rechten had verworven, ging hij over naar de magistratuur. Op 13 juli 1924 werd hij benoemd tot plaatsvervangend rechter bij de rechtbank van Douai, op 12 juni 1927 tot rechter derde klas te Arras, op 23 juni 1932 tot rechter tweede klas eveneens te Arras, op 26 september 1936 tot rechter eerste klas te Valenciennes, en op 25 maart 1944 tot ondervoorzitter van de rechtbank van Valenciennes. Op 16 september 1957 volgde zijn aanstelling tot Kamervoorzitter bij het Hof van Beroep te Douai. Op 9 april 1962 werd hem toegestaan, zijn rechten op pensioen te doen gelden en de titel Erevoorzitter te voeren.

Hij was ridder in het Legioen van Eer, officier van het Openbaar Onderwijs en officier in de Belgische Kroonorde.

Reeds in zijn prille jeugd was René Vandevoir een vurig bewonderaar van Emile Verhaeren. Op 10-jarige leeftijd ging hij al ter 'bedevaart' naar Le Caillou-qui-bique en maakte hij er opvallend mooie foto's. Op zijn achttiende jaar kwam hij in het bezit van zijn eerste Verhaeren-document. Zes jaar later begon hij op systematische wijze met het aanleggen van de verzameling, die hij later zo bescheiden zijn 'Ensemble Verhaeren' zou noemen.

René Vandevoir was geen 'passief' verzamelaar. Met de nauwgezetheid van de magistraat en de hartstocht van de mysticus wijdde hij zich aan de studie van alles wat met het leven en

Emile Verhaeren aan zijn werktafel Martha Verhaeren

het werk van Emile Verhaeren te maken had. In 1937 publiceerde hij die prachtige verzameling van 219 brieven die de dichter en zijn trouwe levensgezellin, Marthe Verhaeren, elkaar schreven. Op 16 september 1957 hield hij, ter gelegenheid van de plechtige heropeningszitting van het Hof van Beroep, een hooggestemde rede, *Sur la route exaltante de Verhaeren*, die door haar lyrisch karakter zijn gevoelsverbondenheid reveleert met de door hem bewonderde en nagevolgde meester.

Als Erevoorzitter kon hij zich uiteindelijk met hart en ziel wijden aan de samenstelling van de gedetailleerde, beschrijvende catalogus van alle schatten die hij in zijn 'Ensemble Verhaeren' had bijeengebracht: een niet te onderschatten taak. Hij had hieraan zo goed als de laatste hand gelegd, toen de dood hem op 26 juli 1966 in zijn woning te Saint-Amand-les-Eaux overviel. Het omvangrijke werk – de enige sleutel die ons toegang kan verschaffen tot de schatkamer van het' Salon Emile Verhaeren' – zal binnenkort in het licht worden gegeven door de zorgen van de testamentuitvoerders; het zal de waardige bekroning vormen van het leven en werk van wijlen René Vandevoir.[i]

NN (R. De Belser)

---

[i] In 1987 verscheen bij het Museum Plantin-Moretus te Antwerpen de uitgebreide catalogus (661 p.): *Le salon Émile Verhaeren: donation du président René Vandevoir au Musée Plantin-Moretus à Anvers = Het salon Emile Verhaeren: schenking voorzitter René Vandevoir aan het Museum Plantin-Moretus te Antwerpen*, René Vandevoir / Francine de Nave.